

РЕШЕНИЕ
№ 742 / 2.10.2020г.
гр. Пазарджик

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административен съд – Пазарджик, X състав, в открито съдебно заседание на втори септември две хиляди и двадесета година в състав:

Председател: Мариана

Шотева

Членове: 1. Георги

Видев

2.

Христина Юркова

при секретаря Димитрина Георгиева и с участието на прокурора Станка Димитрова, разгледа докладваното от съдия Видев административно дело № 350, по описа на съда за 2020 г., за да се произнесе, взе предвид следното:

Делото е образувано по жалба на Фондация „Гринберг“, ЕИК 205966183, гр. Пловдив, ул. „Райко Даскалов“ № 53, ет. 1, офис 1, против Наредбата за престой и паркиране на превозни средства, управлявани или превозващи лица с трайни увреждания на територията на община Сърница, приета с Решение № 32, по Протокол № 7 от 28.07.2015 г. на Общински съвет – Сърница.

Жалбоподателят моли да бъде отменена оспорената наредба. Излага съображения за приемането ѝ при допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Поддържа жалбата чрез процесуалния си представител в проведеното съдебно заседание. Претендира разноски.

Ответникът – Общински съвет – Сърница – не изпраща представител в проведеното съдебно заседание но оспорва жалбата в подаден преди него писмен отговор. Сочи доводи за липсата на съществени нарушения административнопроизводствените правила при приемане на наредбата.

Прокурорът дава заключение за основателност на жалбата, като споделя изложените в нея доводи. Счита, че следва да бъде отменена наредбата.

Жалбата е допустима, съгласно изрично постановеното в този смисъл Определение № 10519/30.07.2020 г., по адм.д. № 6837/2020 г. по описа на Върховния административен съд, с което е отменено първоначално постановеното прекратително определение по настоящото дело.

Разгледана по същество същата е основателна.

С определението за насрочване на делото съдът указа на ответника, че не сочи доказателства дали проектът на наредбата е съгласуван с Агенцията за хората с увреждания и дали е получено задължителното ѝ становище по проекта. Независимо от даденото указание ответникът не представи такива доказателства, а вместо това изложи доводи за липсата на необходимост от такова съгласуване, както и от представяне на задължително становище на агенцията. Следователно по делото е безспорно установена липсата на посочените съгласуване и становище. Посочените липси съдът счита, че действително представляват съществено нарушение на

административнопроизводствените правила, каквото е становището и на жалбоподателя:

Според чл. 26, ал. 1 от ЗНА, изработването на проект на нормативен акт се извършва при зачитане на принципите на необходимост, обосновааност, предвидимост, откритост, съгласуваност, субсидиарност, пропорционалност и стабилност.

Според чл. 15, ал. 1 от Указ № 883 за прилагане на Закона за нормативните актове, органът, който отговаря за изготвяне на законопроекта, го изпраща заедно с мотивите на заинтересуваните министерства, други ведомства или обществени организации, които организират неговото обсъждане и дават мотивирано становище.

Според чл. 8, т. 4 от Закона за интеграция на хората с увреждания (отм., ДВ бр. 105 от 18.12.2018 г., в сила от 1.01.2019 г. – действал към момента на приемане на Наредбата), Агенцията за хората с увреждания осъществява изпълнението на държавната политика за интеграция на хората с увреждания, като: участва и дава задължително становище при изготвянето на проекти на нормативни актове, свързани с хората с увреждания.

Съобразно чл. 10, ал. 1 от Закона за хората с увреждания (Обн., ДВ, бр. 105 от 18.12.2018 г., в сила от 1.01.2019 г.), Агенцията за хората с увреждания е изпълнителна агенция към министъра на труда и социалната политика, юридическо лице на бюджетна издръжка със седалище София.

Според чл. 10, ал. 3, т. 9 от Закона за хората с увреждания, Агенцията за хората с увреждания: участва при изготвянето на проекти на нормативни актове, свързани с правата на хората с увреждания и дава становища по тях.

В чл. 51, ал. 3 от Конституцията е установен принцип, според който, старите хора, които нямат близки и не могат да се издържат от своето имущество, както и лицата с физически и психически увреждания, се намират под особена закрила на държавата и обществото.

Въз основа на възведеното в Основния закон правило, както отменения Закона за интеграция на хората с увреждания, така и действащия понастоящем Закона за хората с увреждания, уреждат като основна функция на Агенцията за хората с увреждания - изпълнението на държавната политика за интеграция на хората с увреждания.

В рамките на така установената в закона компетентност, чл. 8, т. 4 от Закона за интеграция на хората с увреждания (отм.) и чл. 10, ал. 3, т. 9 от Закона за хората с увреждания, установяват конкретно правомощие (тоест право и задължение) за Агенцията, да участва и да дава становища по проекти на нормативни актове, свързани с правата на хората с увреждания. Несъмнено е, че и двете норми, както на отменения, така и на действащия закон са императивни, което ще рече, че становището на Агенцията по конкретния проект за нормативен акт е задължително, независимо от това, че в действащия понастоящем закон, то не е изрично определено като такова. Това разбиране се основава и на текста на чл. 26, ал. 1 от ЗАН, в който „съгласуваността“ е възведена, като принцип в процеса на изработването на проект на нормативен акт.

В този смисъл, националното законодателство е съответно на изискванията на чл. 4, §1, б. „а“ от Конвенцията за правата на хората с увреждания (Ратифицирана със закон, приет от 41-ото НС на 26.01.2012 г., обн. ДВ, бр. 12 от 10.02.2012 г.), според който, държавите - страни по конвенцията, следва да предприемат необходимите

стъпки с оглед гарантиране и признаване на пълноценното упражняване на всички права и основни свободи за хората с увреждания без каквато и да било дискриминация по признак на увреждане. За целта държавите - страни по конвенцията, следва да: приемат всички необходими законодателни, административни и други мерки за прилагането на правата, признати по настоящата конвенция.

Изпълнението на държавната политика за интеграция за хората с увреждания има за цел създаване на условия и гаранции за равнопоставеност на хората с увреждания, социална интеграция на хората с увреждания и упражняване на правата им, подкрепа на хората с увреждания и техните семейства. В контекста на това разбиране, невземането на становище от Агенцията за хората с увреждания по проекта на наредбата, следва да бъде квалифицирано като съществено нарушение на административнопроизводствените правила, защото всички норми в оспорената наредба имат за адресат хората с увреждания. Впрочем, в случая не се твърди и не се установява, Община Сърница или Общински съвет – Сърница дори да са уведомили Агенцията за хората с увреждания за намерението си да бъде приета процесната Наредба.

Следователно оспорената наредба, като незаконосъобразна следва да бъде отменена от съда.

Предвид изхода на делото и своевременно направеното искане, ответникът ще следва да заплати на жалбоподателя направените по делото разноски в размер на 630 лева, от които 10 лева – държавна такса, 20 лева за обнародване в Държавен вестник и 600 лева за адвокатско възнаграждение.

Воден от горното съдът

РЕШИ:

Отменя Наредбата за престой и паркиране на превозни средства, управлявани или превозващи лица с трайни увреждания на територията на община Сърница, приета с Решение № 32, по Протокол № 7 от 28.07.2015 г. на Общински съвет – Сърница.

Осъжда Общински съвет – Сърница да заплати на Фондация „Гринберг“, ЕИК 205966183, гр. Пловдив, ул. „Райко Даскалов“ № 53, ет. 1, офис 1, разноски по делото в размер на 630 /шестстотин и тридесет/ лева.

Решението подлежи на обжалване чрез настоящия съд пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Председател: /П/

Членове: 1. /П/

2./П/